

134. Nígbà tí iyà náà sì sòkalẹ́ lé wọn lórí, wọn wí pé: Ìwọ Muusaa; bá wa bẹ Olúwaa rẹ gégé bí àdéhùn ìwọ pèlúu Rẹ. Tí o bá jẹ kí iyà yìí dé òpin fún wa, a ó gbà ẹ gbó, a ó sì jẹ kí àwọn ọmọ Israa'iilu máa bá ẹ lọ.

135. Nígbà tí A dá ọwọ́ iyà dúró fun wọn fún ìgbà diẹ tí wọn lò, wọn bèrẹ̀ sì ní yẹ àdéhùn.

136. Nítorí náà A gbèsan iyà láraa wọn, A sì tẹ wọn rì sínú un omi-òkun nítorí pé dájúdájú wọn pe àwọn àmii Wa lékèé, àti pé wọn kò kòbiara sí wọn.

137. Àwa sì jogún ilẹ̀ ilà oòrùn àti ìwọ oòrùn èyí tí A fí ibùkún sí fún àwọn tí wọn kà kún aláilágbara. Ilérí Olúwaa rẹ̀ tí ó dara sì ẹ̀ lé àwọn ọmọ Israa'iilu lórí nítorí pé wọn ẹ̀ suùrù (ifaradà). Àwa sì kó iparun bá ohun tí Firiaonu àti àwọn èniyàn rẹ̀ ń ẹ̀ níṣẹ̀ àti ilẹ̀ tí wọn kọ.

138. A sì mú àwọn ọmọ Israa'iilu la òkun já, wọn sì de òdò àwọn èniyàn kan tí wọn fí ara wọn fún ìjọ̀sìn àwọn òrìṣà, wọn wí pé: Ìwọ Muusaa, fún àwa náà ní olùjọ̀sìnfún kan gégé bí àwọn yẹn tí ní (olùjọ̀sìnfún). Ó wí pé: Dájúdájú èyin jẹ àwọn èniyàn kan tí ẹ̀ ń hùwà aláimòkan.

139. Dájúdájú ohun tí àwọn wònyí ń sìn yòò parẹ̀, ohun tí wọn sì ń ẹ̀ níṣẹ̀ yòò já sí asán.

140. Òun (Muusaa) sì wí pé: Njẹ́ èmi tún lẹ́ wá olùjọ̀sìnfún mīràn fún yín lẹ́yìn-in Allaahu bí, nígbà tí ó jẹ pé Òun ló ẹ̀ ọ́lá fún yín láarín àwọn àgbáyé.

141. Nígbà tí A sì gbà yín là kúrò lódò àwọn èniyàn Firiaonu tí wọn ń fí iyà búburú jẹ yín, tí wọn ń pa àwọn ọmọ-kùnrin yín, tí wọn sì ń dá àwọn ọmọbinrin yín sí. Iyẹn sì wà lára àdánwò tí ó tóbi láti òdò Olúwaa yín fún yín.

وَلَمَّا وَقَعَ عَلَيْهِمُ الرِّجْزُ قَالُوا يَمُوسَىٰ أَدْعُ لَنَا رَبَّكَ بِمَا عَهِدَ عِنْدَكَ ۖ لَئِنْ كَشَفْتَ عَنَّا الرِّجْزَ لَنُؤْمِنَنَّ لَكَ وَلَنُرْسِلَنَّ مَعَكَ بَنِي إِسْرَءِيلَ ﴿١٣٤﴾ فَلَمَّا كَشَفْنَا عَنْهُمْ الرِّجْزَ إِلَىٰ أَجَلٍ هُمْ بَلَغُوهُ إِذَا هُمْ يَنْكُثُونَ ﴿١٣٥﴾ فَانْتَقَمْنَا مِنْهُمْ فَأَغْرَقْنَاهُمْ فِي الْيَمِّ بِأَنَّهُمْ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَكَانُوا عَنْهَا غَافِلِينَ ﴿١٣٦﴾ وَأَوْرَثْنَا الْقَوْمَ الَّذِينَ كَانُوا يُسْتَضَعُونَ مَشْرِقَ الْأَرْضِ وَمَغْرِبَهَا الَّتِي بَرَكْنَا فِيهَا ۖ وَتَمَّتْ كَلِمَتُ رَبِّكَ الْحُسْنَىٰ عَلَىٰ بَنِي إِسْرَءِيلَ بِمَا صَبَرُوا وَدَمَرْنَا مَا كَانُوا يَصْنَعُونَ فِرْعَوْنَ وَقَوْمَهُ وَمَا كَانُوا يَعْرِشُونَ ﴿١٣٧﴾ وَجَوَزْنَا بِبَنِي إِسْرَءِيلَ الْبَحْرَ فَأَتَوْا عَلَىٰ قَوْمٍ يَعْكُفُونَ عَلَىٰ أَصْنَامِهِمْ ۖ قَالُوا يَمُوسَىٰ اجْعَلْ لَنَا إِلَهًا كَمَا لَهُمْ آلِهَةٌ ۚ قَالَ إِنَّكُمْ قَوْمٌ تَجْهَلُونَ ﴿١٣٨﴾ إِنَّ هَؤُلَاءِ مُتَبَّرٌ مَّا هُمْ فِيهِ وَبَاطِلٌ مَّا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٣٩﴾ قَالَ أَغَيْرَ اللَّهِ أَبْغِيكُمْ إِلَهًا وَهُوَ فَضْلُكُمْ عَلَى الْعَالَمِينَ ﴿١٤٠﴾ وَإِذْ أَخْبَيْنَاكُمْ مِّنْ آلِ فِرْعَوْنَ يَسُومُونَكُمْ سُوءَ الْعَذَابِ يُقْتَتِلُونَ أَبْنَاءَكُمْ وَيَسْتَحْيُونَ نِسَاءَكُمْ ۚ وَفِي ذَٰلِكُمْ بَلَاءٌ مِّنْ رَبِّكُمْ عَظِيمٌ ﴿١٤١﴾